

CHÚA NHẬT TUẦN VII MÙA PHỤC SINH NĂM A

- ⇒ (Sau khi Chúa Giêsu lên trời), các Tông đồ xuống khỏi núi gọi là Núi Ô-liu mà trở về Giêrusalem, núi này ở gần Giêrusalem, bằng quãng đường (được đi trong) ngày Sabbat. Và khi đã trở vào thành, các ông lên lầu gác, nơi Phêrô và Gioan, Anrê và Philipphê, Giacôbê con ông Alphê và Simon Giêlôtê, và Giuđa con ông Giacôbê, trú ngụ. **Mọi người đều đồng tâm kiên trì cầu nguyện, cùng với mấy người phụ nữ, và Bà Maria mẹ Chúa Giêsu, với các anh em Người.** (Cv 1:12-14)
- ⇒ Anh em thân mến, được thông phần vào các sự thống khổ của Chúa Kitô, anh em hãy vui mừng, để khi vinh quang của Người được tỏ hiện, anh em sẽ được vui mừng hoan hỉ. **Nếu anh em bị xỉ nhục vì Danh Chúa Kitô, thì phúc cho anh em, vì danh dự, vinh quang và sức mạnh của Thiên Chúa, là chính Thánh Thần Người sẽ ngự trên anh em.** Ước rằng không ai trong anh em phải khổ vì sát nhân, trộm cướp, gian phi hay là tham lam của kẻ khác; nếu chỉ vì là Kitô hữu thì đừng hổ thẹn, hãy ca ngợi Thiên Chúa vì danh hiệu đó. (1Pr 4:13-16)
- ⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu ngược mắt lên trời và nói: “Lạy Cha, giờ đã đến, xin hãy làm vinh hiển Con Cha, để Con Cha làm vinh hiển Cha. Vì Cha đã ban cho Con quyền trên mọi huyết nhục, để con cũng ban sự sống đời đời cho mọi kẻ Cha đã giao phó cho Con.
Sự sống đời đời chính là chúng nhận biết Cha, là Thiên Chúa duy nhất chân thật, và Đấng Cha đã sai, là Giêsu Kitô. Con đã làm vinh hiển Cha dưới đất, Con đã chu toàn công việc mà Cha đã giao phó cho Con. Giờ đây, lạy Cha, xin hãy làm cho Con được vinh hiển nơi Cha, với sự vinh hiển mà con đã có nơi Cha, trước khi có thế gian. Con đã tỏ danh Cha cho mọi kẻ Cha đã đưa khỏi thế gian mà ban cho Con. Chúng thuộc về Cha, và Cha đã ban chúng cho Con, và chúng đã tuân giữ lời Cha. Bây giờ chúng biết rằng những gì Cha ban cho Con, đều bởi Cha mà ra. Vì những lời Cha ban cho Con thì Con đã ban cho chúng và chúng đã lãnh nhận, và biết đích thực rằng Con bởi Cha mà ra, và chúng tin rằng Cha đã sai Con. Con cầu xin cho chúng, Con không cầu xin cho thế gian, nhưng cho những kẻ Cha đã ban cho Con, bởi vì chúng là của Cha.
Và mọi sự của Con là của Cha, và mọi sự của Cha cũng là của Con, và Con

đã được vinh hiển nơi chúng. Con không còn ở thế gian nữa, nhưng chúng vẫn còn ở thế gian, phần Con, Con về cùng Cha”. (Ga 17:1-11a)

Để họ nên một như chúng ta

Ga 17, 11b-19

***

+> “...*Mọi người đều đồng tâm kiên trì cầu nguyện, cùng với mấy người phụ nữ, và Bà Maria mẹ Chúa Giêsu, với các anh em Người...*”

== Nếu chúng ta để ý thì sẽ thấy Đức Maria, Mẹ Đức Giêsu, xuất hiện “công khai” trong 3 giai đoạn của cuộc đời Đức Giêsu ở trần gian:

1. Từ khi được truyền tin cho đến khi Đức Giêsu lên 12 tuổi;
2. Khi Đức Giêsu bắt đầu rao giảng Tin Mừng (phép lạ hóa nước thành rượu tại Cana) và một vài lần đi theo Đức Giêsu trong hành trình rao giảng của Người: (“... thưa Thầy, Mẹ và anh em Thầy muốn gặp Thầy...”);
3. Trên núi Sọ, Đức Maria đứng dưới chân thập giá cùng thánh Gioan và “bà con...” và nhất là những ngày cuối cùng của Đức Giêsu ở trần gian (sau khi Người sống lại) và những ngày tháng đầu tiên của Hội Thánh mà Con của Mẹ đã thành lập (sau khi Người về trời) cho đến khi Mẹ “ngủ và về Trời cùng Con Mẹ”.

+++ Chúng ta **KHÔNG** tìm được một tin gì về ngày thánh Giuse qua đời – **CŨNG KHÔNG** tìm thấy một tin gì về ngày Đức Maria “về trời” - từ các sách Tin Mừng được Giáo Hội công giáo phổ biến và chấp nhận.

++ *[ghi chú: NẾU các bạn “tò mò” muốn tìm kiếm trong các nguồn internet khác nhau về việc này = như tôi, một người “dân ngu gì gì đen” đã làm = thì :*
a/ tôi KHÔNG CÓ Ý KIẾN bình phẩm, đánh giá, v.v... về những điều được các tác giả biên soạn và phổ biến, vì đó không phải là bổn phận và thẩm quyền của tên “dân ngu gì gì đen” này!

b/ tên “dân ngu gì gì đen” này chỉ tha thiết cầu xin các bạn, NẾU đã tìm kiếm, đã đọc, v.v... thì XIN ĐỪNG HIỂU VÀ CHO RẰNG những Nhân Vật mà chúng ta hằng tôn kính hóa ra như những nhân vật huyền thoại (vì lối hành văn và âm điệu của cách trình bày của các tác giả - theo tên “dân ngu gì gì đen” này cảm tưởng – nặc mùi cảm tính và thần thoại...]

+ Điều thiết yếu tôi mong nói lên ở đây, chính là **VAI TRÒ TRỌNG ĐẠI CỦA ĐỨC MARIA** từ những ngày, tháng, năm, tiên khởi của nếp sống/sinh hoạt của Hội Thánh mà Con chí thánh của Mẹ đã thành lập cho đến hôm nay. **TÔN VINH & TẠ ƠN MẸ MARIA!**

+> “...*Sự sống đời đời chính là chúng nhận biết Cha, là Thiên Chúa duy nhất chân thật, và Đấng Cha đã sai, là Giêsu Kitô. Con đã làm vinh hiển Cha dưới đất, Con đã chu toàn công việc mà Cha đã giao phó cho Con...*”

ngành trùng xa cách... Người đã đi rồi!...

Trại tị nạn Palawan, 1984.

Thanh và Tân là 2 bạn tương đối khá thân, quen nhau trong trại tị nạn.

Một ngày như... mọi ngày, khoảng 9 giờ sáng. Không hẹn mà hò, cả Thanh và Tân xách mỗi người 2 thùng chạy thật nhanh đến vòi nước, với hy vọng là người đầu tiên hứng nước - khỏi mất công xếp hàng đợi chờ. Có lẽ cả hai đều chỉ nhắm thẳng vòi nước nên không để ý đến nhau. Đến gần vòi nước, vì ai cũng muốn là người đầu tiên, nên đã chạm nhau té ngã khá nặng.

- thì ra là may!!! cả hai cùng hậm hực chuối rửa nhau một lượt.

Cơn đau té ngã làm cả hai quên bẵng đi rằng mình từng là bạn, dù không phải bạn rất thân, nhưng cũng là bạn. Thế rồi màn âu đả diễn ra. Thuận tay, Thanh vơ một khúc gỗ bên cạnh bửa xuống đầu Tân = máy chảy thành vòi... Ban An Ninh trại tị nạn đem Tân vào phòng cấp cứu, nhốt Thanh vào "chuồng khí" đợi giờ thẩm tra.

10 giờ sáng, tiếng thánh thót trên loa loan báo tin mừng : "Đồng bào có tên sau đây chuẩn bị hành lý, ra phi trường đi Manila, chuyến bay lúc 11 giờ 30 sáng..." Ai đã từng ở trong trại tị nạn Palawan hoặc bất kỳ trại tị nạn nào ở Đông Nam Á, cũng đã thám hiểu bầu không khí nôn nao mong chờ được xướng ngôn viên đọc tên mình. Trong danh sách lần này, có tên... Thanh Nguyen Vu = đích thị là hấn chứ không ai khác nữa!

Thanh nhảy đứng lên reo hò vui sướng, dù đang bị nhốt trong "chuồng khí". Tiếng reo hò không lâu, chợt biến mất: Thanh thoáng nhận ra hình ảnh của Tân đang ôm đầu máu. Hối hận.

Nhưng kìa! Tân, phải chính Tân mang đầu băng bó cùng đi với Ban An Ninh đến "chuồng khí", miệng cười toe toét lên tiếng :

- Thanh! may được đi Manila rồi kìa!

Thật hay mơ? - Thanh dụi mắt. Tiếng lét két mở cửa "chuồng khí" cho Thanh biết là sự thật. Tân vẫn tươi cười, càng làm Thanh bồn chồn xúc động. Có thể vậy sao? Nhưng niềm vui được đi Manila chuẩn bị đi Mỹ trấn áp mọi sự. Tân ôm chồm lấy Thanh, miệng cười nói : "May hên thiệt !"

Tiếng rí rả như hờn hờn tủi tủi, như luyến tiếc nhớ nhung của bài hát "Ngành Trùng xa cách... người đã đi rồi!..." bùi ngùi rên rỉ trên ống loa do Ban Thông Tin trại

Palawan phát ra.

Tại phi trường Princessa City, trước khi chia tay lên máy bay đi Manila, Thanh và Tân lại rung rung nước mắt ôm lấy nhau...

- chúc mày lên đường bình an!

- chúc mày may mắn sớm lên đường đi định cư...

Những người thiện nguyện Mỹ, Pháp, Úc, Anh, v.v... ngơ ngác nhìn nhau - họ không tưởng tượng nổi mới cách đây hơn 1 tiếng đồng hồ, 2 người này ấu đả nhau đấm máu, bây giờ lại ôm nhau ... đấm nước mắt yêu thương!

***

Tin Mừng hôm nay, Chúa Nhật VII mùa Phục Sinh, nói lên tâm tình của một Người vừa là Thầy, vừa là Bạn, vừa là Anh - nghĩa là một Người đón nhận tất cả môn đồ, "chiên con chiên mẹ", anh chị em bạn hữu thân thiết nhất hay không thân thiết, ngay cả thù địch, "thế gian"... - dâng lên "Cha của tất cả mọi loài sinh động vật" lời nguyện cầu chân tình cảm mến, pha lẫn ít nhiều tâm tư ngậm ngùi... chia tay = "Thầy về cùng Cha", "Thầy không để anh chị em mồ côi", "Thầy ở đâu anh chị em cũng ở đó", "Thầy ở với anh chị em mọi ngày cho đến tận thế", v.v....

Chúng ta đã ít nhiều cảm nhận được sự hiện diện - chẳng những chỉ hiện diện "cho có mặt", mà là sức sống, sự sống, của đức Ki-tô trong, với, và cho mỗi người chúng ta.

Chúng ta cũng đã hơn một lần cảm nghiệm được tâm tình vui - buồn - xung đột - làm hòa - ngậm ngùi, nghĩa là tất cả những ái ô hỉ nộ của hai anh bạn tại trại tị nạn Palawan.

Lắm lúc chúng ta tưởng rằng chỉ có sự mâu thuẫn, đụng chạm, xung đột rồi làm hòa, gặp nhau rồi phân ly... khi mỗi người chúng ta trực diện với một đối tượng ngoài bản thân của chính mình, nhưng thật ra, sự xung đột rồi làm hòa, phân ly rồi họp mặt - họp mặt rồi chia tay... xảy ra trong chính hữu thể của mỗi một chúng ta. Anh Thanh và Tân trong câu chuyện trên không ai khác chính là con người với bản năng tự tại của mỗi một chúng ta và Con Người tiềm ẩn sống động, sống trong, sống với, sống cho chúng ta ngay trong bản ngã của chính mỗi người chúng ta : lương tâm = Con Người - dù mỗi một chúng ta nhận biết hay không - đó chính là "Đấng đã tạo dựng, yêu thương" mỗi một chúng ta, những muốn "Thầy ở đâu anh chị em cũng ở đó".

Kinh nghiệm sống của anh chị em mình cho thấy, lắm lúc anh chị em mình cảm thấy con mắt lương tâm âu yếm nhìn mình và mình vui sướng trọn vẹn, nhưng

cũng lắm lúc con mắt lương tâm nhìn mình như bụi ngùi xót xa luyến tiếc, như nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi... và không nhiều thì ít mình cũng cảm thấy xót xa bụi ngùi hối hận.

Vấn đề là anh chị em mình muốn vui sống dưới con mắt yêu thương, âu yếm của lương tâm hay cứ khur khur chọn cái nhìn đầy u buồn trách móc ?

CHÚA GIÊSU NGỰ TRỊ LÒNG TA! - LUÔN LUÔN !